

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/70/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4124010884
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4124010884.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému A. A. a spol., pre prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 245 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaniach Okresného prokurátora v Nitre, obžalovaného A. A. a obžalovaného B. C. proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22.07.2025 sp. zn. 4T/44/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 28.01.2026, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovaní:

1/ A. A. B. D. E. F. G., narodený XX.XX.XXXX v H., trvale bytom I.,
J. J. XXXX/XX, t.č. v ÚVTOS
Hrnčiarovce nad Parnou,

2/ B. C. K. B. L. G. M., narodený XX.XX.XXXX v H., trvale bytom I.,
J. J. XXXX/XX, t.č. v ÚVV a ÚVTOS
Bratislava,

u z n á v a j ú v i n n ý m i, ž e :

dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. spoločne vošli na osobnom motorovom vozidle zn. L. M. N., evidenčné číslo O. XXXXX červenej farby, do areálu, ktorý bol v minulosti využívaný pre potreby telekomunikačnej činnosti, nachádzajúceho sa v katastrálnom území obce Jarok, následne z batožinového priestoru kufra vozidla preniesli pneumatiky do vnútorných priestorov anténového domčeka nachádzajúceho sa na pozemku parcely č. XXXX/X zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré nezisteným spôsobom zapálili, v dôsledku čoho sa pneumatiky vznietili, a vplyvom vysokej teploty došlo k zadymeniu anténového domčeka a k poškodeniu vnútornej povrchovej úpravy interiéru a vnútorných rozvodov nízkeho napätia vrátane slaboprúdových rozvodov, J. I. G. I. I. G. I. so sídlom P. N. XX, C., škodu vo výške 1.103,29 eur,

t e d a :

obžalovaní A. A. a B. C.
spoločným konaním poškodili cudziu vec a spôsobili tak na cudzom majetku malú škodu,

t ý m s p á c h a l i:

obžalovaní A. A. a B. C.

prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 245 odsek 1 Trestného zákona účinného do 05.08.2024 (ďalej len „Trestný zákon“),

z a t o s a:

Obžalovanému A. A. podľa § 44 Trestného zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože trest odňatia slobody uložený mu skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/1/2022 zo dňa 16.11.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/34/2024 zo dňa 04.03.2025, v trvaní 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Obžalovanému B. C. podľa § 44 Trestného zákona upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, pretože trest odňatia slobody uložený mu skorším rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/55/2023 zo dňa 09.10.2023 v trvaní 6 rokov 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku sa obžalovaným A. A. a B. C. ukladá povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej spoločnosti G., I., P. N. XX, C., IČO: XXXXXXXX, škodu vo výške 1.103,29 eur.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) uznal obžalovaného A. A. a B. C. vinnými z prečinu poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 245 ods. 1 Tr. zák. v znení zákona č. 40/2024 Z. z., účinného od 06.08.2024, ktorého sa dopustili na skutkovom základe, že: dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. spoločne vošli na osobnom motorovom vozidle zn. L. M. N., evidenčné číslo O. XXXXX červenej farby, do areálu, ktorý bol v minulosti využívaný pre potreby telekomunikačnej činnosti, nachádzajúceho sa v katastrálnom území obce Q., následne z batožinového priestoru kufra vozidla preniesli pneumatiky do vnútorných priestorov anténového domčeka nachádzajúceho sa na pozemku parcely č. XXXX/X zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré nezisteným spôsobom zapálili, v dôsledku čoho sa pneumatiky vznietili, a vplyvom vysokej teploty došlo k zadymeniu anténového domčeka a k poškodeniu vnútornej povrchovej úpravy interiéru a vnútorných rozvodov nízkeho napätia vrátane slaboprúdových rozvodov, J. I. G. I. I. G. I. so sídlom P. N. XX, C., škodu vo výške 1.103,29 eur.

Za to bolo u obžalovaného A. A. podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože trest odňatia slobody uložený mu rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/1/2022 zo dňa 16.11.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/34/2024 zo dňa 04.03.2025, v trvaní 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Obžalovanému B. C. bolo taktiež podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., pretože trest odňatia slobody uložený mu skorším rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn.

31T/55/2023 zo dňa 09.10.2023 v trvaní 6 rokov 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obom obžalovaným A. A. a B. C. uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej spoločnosti G., I., P. N. XX, C., IČO: XXXXXXXX, škodu vo výške 1.103,29 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie Okresný prokurátor v Nitre („ďalej len prokurátor“) čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného B. C., ďalej podal ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku odvolanie obžalovaný A. A. čo do výroku o vine a treste a v zákonnej lehote podal tiež odvolanie obžalovaný B. C. proti všetkým výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Prokurátor písomne odôvodnil odvolanie tým, že sa nestotožnil s výrokom o treste súdu I. stupňa vo vzťahu k obžalovanému B. C., keďže neboli u neho splnené podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 a § 44 Tr. zák. Konštatoval, že od uloženia súhrnného trestu možno upustiť len vtedy, keď sú splnené formálne podmienky na jeho uloženie ustanovené v § 42 Tr. zák. a súd má za to, že trest uložený skorším rozsudkom je dostatočný. Za dostatočný podľa § 44 Tr. zák. nemožno považovať trest uložený skorším rozsudkom, ktorý by súd, pokiaľ ide o druh a výmeru, nemohol uložiť za situácie, keby rozhodoval v spoločnom konaní o zbiehajúcich sa trestných činoch. Z tohto dôvodu žiadal o opätovné posúdenie a revidovanie pôvodne uloženého trestu a uloženie súhrnného trestu za trestný čin najprísnejšie trestný, čo je v tomto prípade obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v znení účinnom do 30.04.2022 s trestnou sadzbou 10 až 15 rokov. S poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax ako i rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/4/2024 a sp. zn. 1Tdo/36/2025 ohľadne § 2 ods. 1 Tr. zák. môže súd obžalovanému ukladať trest podľa neskoršieho Trestného zákona, ak je tento pre obžalovaného priaznivejší aj za situácie, ak výrok o vine bol správoplatný za účinnosti skoršieho zákona. Zohľadniac túto skutočnosť a právnu úpravu účinnú od 06.08.2024 by pre obžalovaného bola priaznivejšia nová právna úprava, a preto by mal súd skutok, pre ktorý bol obžalovaný B. C. uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/55/2023 právne posúdiť podľa súčasnej právnej úpravy a kvalifikovať ho podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného od 06.08.2024 s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák., za ktorý hrozí trest odňatia slobody na 7 až 15 rokov. Následne by mal teda krajský súd obžalovanému uložiť nezistiac žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., zistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v sadzbe 7 až 15 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výrokov o treste uložených mu rozsudkami Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/55/2023 a sp. zn. 14T/20/2023. Má za to, že ani v konaní pred Okresným súdom Galanta neexistovali dôvody na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže sa ku skutku od začiatku nepriznával, neurobil vyhlásenie o vine, a preto nie je možné postupovať v zmysle stanoviska S 44/2017, ktoré sa premietlo do súčasného § 39 ods. 5 Tr. zák. a nebolo mu možné teda ani po novele Trestného zákona znížiť trestnú sadzbu pod dolnú hranicu a uložiť mu trest v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov, ktorý z týchto dôvodov nemožno považovať za dostačujúci.

S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o treste uloženému obžalovanému B. C. a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o uložení prísnejšieho súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní minimálne 7 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný A. A. svoje odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu tak, že na uznanie jeho viny nepostačuje výpoveď svedka A. A. a súčasne z jeho výpovede nie je ani zrejmé, z čoho súd vyvodil, že anténový domček zapálili obžalovaní a ani že do neho preniesli pneumatiky. Príčinou požiaru mohlo byť aj niečo iné a túto nikto nezistoval. Taktiež nikto neuviedol, že by obžalovaní vyniesli do anténového domčeka pneumatiky, toto je iba domnienka súdu. Z výpovede svedka A. A. vyplýva, že v domčeku bol odpad a pneumatiky, zdržiavali sa tam často bezdomovci, čo ponúka viaceré možnosti požiaru. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/4/2010, podľa ktorého záver o vine možno oprieť iba o jednoznačne zistené a preukázané fakty, a nie pravdepodobnosť, či domnienku.

Na podklade uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný B. C. v písomných dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajcu namietol všetky výroky napadnutého rozsudku, ako aj ich nesprávnosť a tiež konanie, ktoré tomu predchádzalo. Napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a arbitrárny, v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a § 168 Tr. por., poukazujúc na to, že odôvodnenie je v rozpore s výrokom a vykonanými dôkazmi a javí sa byť zmätočný. Zdôraznil, že súd I. stupňa účelovo uvádzal iba tie skutočnosti a dôkazy, ktoré podporovali tvrdenia obžaloby a neuvádzal dôkazy v jeho prospech, ktoré obžalobu vyvracajú. Ďalej poukázal na to, že mu bolo odopreté právo na obhajobu tým, že na jednej strane boli zamietnuté ním navrhované dôkazy bez akéhokoľvek logického odôvodnenia, ale všetky dôkazy navrhnuté obžalobou boli vykonané. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Vasaráb a Paulus proti Slovenskej republike.

Zdôraznil najmä ním navrhovaný výsluch svedka R. O., ktorým sa mohlo objasniť užívanie vozidla. Taktiež konštatoval, že svedok A. A. pri rekognícii označil osobu, ktorá sa mu zdala najpravdepodobnejšia ako osoba spolujazdca konštatujúc, že táto mala na ľavej ruke v oblasti hánky tetovanie, čo on nemá. Taktiež neskúmal príčinu požiaru, konštatujúc len, že na základe výpovede svedka A. A. ustálil, že požiar spôsobili oni. Má za to, že nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že spáchal skutok a poukázal na zásadu prezumpcie nevinu.

Na podklade uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby.

Obžalovaný B. C. sa prostredníctvom svojho obhajcu tiež písomne vyjadril k odvolaniu prokurátora uvádzajúc, že nesúhlasí s argumentáciou prokurátora, ktorý konštatoval, že u neho neboli vzhľadom na mimoriadne zníženie trestu. Zdôraznil, že v predchádzajúcom rozsudku, na ktorý poukazuje prokurátorom, bol tento súd zjavne presvedčený, že sú splnené podmienky pre mimoriadne zníženie trestu, keď z trestnej sadzby 10 až 15 rokov mu uložil trest výrazne pod dolnú hranicu. Je neprípustné, aby prokurátor argumentoval, že vzhľadom k tomu, že sa nepriznával od začiatku, nie sú splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 5 Tr. zák., keďže Trestný zákon umožňuje v § 39 znížiť trestnú sadzbu aj z iných dôvodov, ako len v prípade priznania sa a urobenia vyhlásenia o vine, a to vzhľadom k okolnostiam k prípadu alebo k pomerom páchatel'a. Taktiež je na zváženie skutočnosť, že po novele Trestného zákona je pre neho síce výhodnejšia trestná sadzba v novšom zákone, ale len vo vzťahu k predchádzajúcemu odsúdeniu, naopak za trestný čin, ktorý mu je kladený za vinu v tomto konaní, bola trestná sadzba o polovicu nižšia (až na jeden rok). Preto vzhľadom na tieto okolnosti súd I. stupňa správne vyhodnotil, že doterajšie odsúdenie je postačujúce a postup podľa § 44 Tr. zák. bol správny.

Na základe uvedeného navrhol, aby nadriadený súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol a v ďalšom rozhodol v zmysle ním podaného odvolania.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred krajským súdom konanom o uvedených odvolaniach zotrvala na podanom odvolaní poukazujúc na písomné dôvody odvolania a mala za to, že u obžalovaného B. C. neboli splnené podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu s poukazom na skutočnosť, že trest mu uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/55/2023, vo vzťahu ku ktorému bolo následne upustené od uloženia súhrnného trestu, aj rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 14T/20/2023, nemožno považovať vo vzťahu ku všetkým zbiehajúcim sa trestným činom za dostatočný. Pokiaľ ide o odvolania obžalovaných, tieto považuje za nedôvodné, keďže rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o vine oboch je zákonný a správny. V konečnom návrhu žiadal zrušiť napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v časti výroku o treste uloženom B. C. s tým, aby sám krajský súd rozhodol v zmysle písomného petitu uvedeného v odvolaní prokurátora a pokiaľ ide o odvolania obžalovaných, tieto navrhol zamietnuť.

Obhajca obžalovaného A. A. (ktorý obžalovaný sa na verejnom zasadnutí nezúčastnil a požiadal o vykonanie v jeho neprítomnosti) na verejnom zasadnutí pred krajským súdom zotrval na dôvodoch podaného odvolania, ktoré dôvody žiadnym spôsobom doplniť nechcel a navrhol rozhodnúť tak, ako je uvedené v petite písomne podaného odvolania. Zároveň navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť v celom rozsahu.

Obhajca obžalovaného B. C. na verejnom zasadnutí pred krajským súdom zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania, ktoré dôvody žiadnym spôsobom nedoplnil a navrhol rozhodnúť tak, ako je uvedené v petite písomne podaného odvolania. Odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť v celom rozsahu.

Obžalovaný B. C. na verejnom zasadnutí zotrval na podanom odvolaní a slovách svojho obhajcu a viac sa k veci nevyjadril. V konečnom návrhu žiadal rozhodnúť spôsobom, ako uviedol jeho obhajca a pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, konštatoval, že doteraz uložený trest je dostatočne vysoký, má záujem viesť v budúcnosti riadny život, je prvotrestaný a nemyslí si, že je potrebné mu tento trest navýšiť o ďalšie 4 mesiace.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, na základe riadne a včas podaných odvolaní obžalovaných a prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch, vrátane konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, proti ktorému odvolatelia podali odvolanie. Preskúmaním veci neboli zistené iné chyby odvolaniami nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaní podali odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, teda proti výroku o vine, uložených trestoch a obžalovaný B. C. aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Prokurátor podal odvolanie iba voči výroku o treste v neprospech obžalovaného B. C..

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné, aj keď z iných ako vytýkaných dôvodov. Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. z dôvodu, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a súčasne bolo možné, aby krajský súd rozhodol sám.

Trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto poškodí alebo urobí neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu.

Podľa § 20 Tr. zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi páchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú činnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Súd I. stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal dostatočným spôsobom preukázané, že skutok, ako bol uvedený v obžalobe, sa stal a tento spáchali obaja obžalovaní, čím svojim konaním naplnili všetky znaky prečinu poškodzovania cudzej veci spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 245 ods. 1 Tr. zák. účinného od 06.08.2024.

Je potrebné uviesť, že obžalovaný A. A. počas celého trestného konania využil svoje právo a k veci nevypovedal a obžalovaný B. C. na hlavnom pojednávaní taktiež využil svoje právo nevypovedať, z ktorého dôvodu bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, kde spáchanie skutku popieral, tvrdiac, že na mieste činu nebol. Na svoju obranu chcel za týmto účelom vypočuť svedka R. O., ktorý mal v inkriminovanom čase užívať predmetné vozidlo a mohol tak byť on v danom čase na mieste činu.

Krajský súd zistil, že súd I. stupňa sa dôsledne vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vykonal dokazovanie zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi a vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver o tom, že obžalovaní spáchali skutok spoločným konaním tak, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, tento skutok bol súdom I. stupňa aj správne právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., avšak nesprávne podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024 a nie Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorý bol pre oboch obžalovaných priaznivejší.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol svoje úvahy akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, keďže pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., preto na tieto v podrobnostiach len poukazuje a dodáva nasledovné.

Vykonanými dôkazmi bolo na hlavnom pojednávaní jednoznačne a bez dôvodných pochybností (napriek námietkam obžalovaných) preukázané, že obaja obžalovaní sa v čase spáchania skutku dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX hod. nachádzali na mieste činu, t. j. v bezprostrednej blízkosti anténového domčeka v katastrálnom území Q., kam sa dostavili na osobnom motorovom vozidle L. M. combi červenej farby EVČ O., ktorú skutočnosť potvrdil svedok A. A.. Tento nielenže oboch priamo videl, ale toto vozidlo aj odfotografoval a zavesil fotky na facebookovú stránku airsoftového tímu, ktorý mal pozemok prenajatý. Následne natočil na video aj samotný požiar, pričom potvrdil, že videl ako vozidlo zastavilo pri anténovom domčeku a ako tam vyhadzujú obaja obžalovaní (čl. 352) „bordel“, preto išiel ihneď za nimi a konfrontoval sa s nimi, prečo to tam vyhadzujú a v tom momente už začala budova dymiť a následne horieť. Z uvedeného je zrejmé, že sa tak stalo bezprostredne potom ako tam vyhadzovali veci obžalovaní, z čoho je bez dôvodných pochybností zrejmé, že požiar vznikol až v dôsledku ich konania.

Z týchto dôvodov iba na podklade toho, že požiarnici nezistovali príčinu vzniku požiaru, nemožno konštatovať, že by skutok nespáchali obžalovaní. Pokiaľ ide o námietky obžalovaných v tomto smere, treba poukázať aj na skutočnosť, že elektrická energia ani plyn neboli v objekte zapojené a skutok sa udial v zimnom období, čo tiež vylučuje možnosť vzniku požiaru samovznietením ako sa bránili).

Okrem toho skutočnosť, že k požiaru prišlo je preukázaná spomínaným videozáznamom (čl.80) vyhotoveným svedkom A. A., jeho výpoveďou, ako i skutočnosťou, že ihneď boli privolaní hasiči na uhasenie požiaru, ktorí sa na miesto aj dostavili a v neposlednom rade i z fotografií (čl. 27-28).

Pokiaľ ide o námietky obžalovaných, že oni na mieste činu neboli, ich obrana je vyvrátená práve výpoveďami svedka A. A. z hlavného pojednávania ako i z prípravného konania (táto bola na hlavnom pojednávaní v súlade s Trestným poriadkom prečítaná), ktorý jednoznačne potvrdil, aj v zápisniciach o rekognícii, že osoba s ktorou komunikoval na mieste činu, je obžalovaný A. A. (ktorého poznal z minulosti) a osoba spolujazdca je obžalovaný B. C. (ktorého predtým nepoznal). Obe rekognície boli so svedkom vykonané ešte v roku 2022 (čl. 62 – 78), kde bez nejakých zaváhání opoznal oboch obžalovaných, ktorých si v tom čase ešte pamätal, aj tvár obžalovaného B. C., čo aj v zápisnici pri výsluchu v prípravnom konaní (čl.352) potvrdil. S ohľadom na uvedené považuje krajský súd námietky, najmä obžalovaného B. C., za neopodstatnené.

Okrem vyššie uvedeného prítomnosť obžalovaných bola potvrdená aj skutočnosťou, že vozidlo, ktoré bolo odfotografované vrátane jeho EČV na mieste činu, v ktorom sa tam obžalovaní dostavili, opoznala podľa fotografie aj spoločnosť, ktorá vozidlo vlastnila a skutočnosť, že vozidlo v predmetný deň užívali práve obžalovaní vyplýva aj z výpovede svedka P. C., ktorý potvrdil, že toto bolo pôvodne zapožičané osobe R. O.. Samotný obžalovaný B. C. v prípravnom konaní potvrdil, že užíval predmetné vozidlo, ktoré mal k dispozícii od R. O. a následne ho mal používať aj obžalovaný A. A.. Pokiaľ chcel obžalovaný B. C. k tejto skutočnosti vypočuť svedka R. O., s týmto bola v prípravnom konaní vykonaná svedkom A. A. rekognícia, v rámci ktorej tento uviedol, že si je na 100% istý, že osoba R. O. nebola v predmetný deň v uvedenom vozidle na mieste činu. Preto aj krajský súd je názoru, že výsluch tohto svedka na preukázanie skutkových okolností a viny obžalovaných nebol potrebný.

Pokiaľ ide o námietky, aké predmety vniesli obžalovaní do domčeka, keďže svedok A. A. si uvedenú skutočnosť už na hlavnom pojednávaní nepamätal presne, uvádzal iba slovom „bordel“, tak z jeho výpovedí z prípravného konania a z výpovede svedka A. A. E. z hlavného pojednávania vyplynulo, že svedok A. A. mu mal povedať, že videl osoby vystupujúce z predmetného vozidla ako do anténového domčeka umiestňujú „pneumatiky“. Okrem uvedených dôkazov, sú nepriamo obžalovaní usvedčovaní aj výpoveďou svedka S. O.. Okrem toho bez ohľadu čo do domčeka dali, je evidentné, že to zapálili a vznikol požiar.

Pokiaľ ide o výšku spôsobenej škody požiarom, táto bola vyčíslená odborným vyjadrením P. A. E., ktorý bol následne aj na hlavnom pojednávaní vypočutý k spôsobu jej výpočtu a táto bola preukázateľne

ustálená na sumu 1103,29 eur, čo tvorí rozdiel medzi všeobecnou hodnotou budovy pred poškodením a po ňom a zároveň táto výška zodpovedá v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. (účinného tak pred novelou č. 40/2024, ako aj po nej) škode malej.

Všetci vyššie uvedení svedkovia podrobne vypovedali, pričom ich výpovede správne považoval súd I. stupňa za hodnoverné, napriek námietkam zo strany obžalovaných. Rovnako ani krajský súd nemal dôvod spochybňovať hodnovernosť týchto svedeckých výpovedí, keďže ide o osoby (najmä priamy svedok A. A.), ktoré nemajú k obžalovaným žiadny vzťah, ani dôvod im ublížiť. Taktiež je potrebné konštatovať, že všetci svedkovia boli pred svojím výsluchom riadne poučení a ich výsluchy prebiehali v súlade s Trestným poriadkom. Svedkovia, ktorí usvedčujú obžalovaných zo spáchaného skutku, boli vypočutí aj po vznesení obvinenia a svedkovia vypočutí na hlavnom pojednávaní zložili tiež prísahu, pričom ich výsluchy prebiehali rešpektujúc zásadu kontradiktórnosti, kde obžalovaní a ich obhajcovia mali právo klásť svedkom otázky. Krajský súd zistil, poukazujúc najmä na konzistentnú výpoveď svedka A. A., že túto je možné považovať za dostatočne presvedčivú a podrobnú vo vzťahu ku skutku kladenému obžalovaným za vinu. Súčasne rekognície s týmto svedkom vykonané je tiež potrebné považovať za jednoznačne usvedčujúce ako páchatelov tohto skutku práve obžalovaných.

Vo vzťahu k námietkam obžalovaného B. C. k údajnému porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces je potrebné uviesť, že porušenie zákona sa posudzuje z hľadiska trestného konania ako celku a musí zodpovedať svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže mať za následok porušenie tohto práva iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obžalovaného alebo ak by bolo odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

V prejednávacom prípade nemožno hovoriť o takýchto nezákonne vykonaných dôkazoch, všetky výsluchy svedkov boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, rovnako tak rekognície, a preto iba sama skutočnosť, že obžalovaný B. C. má na výsledky dokazovania iný názor, nie je skutočnosťou, ktorá by mala za následok porušenie jeho práv. Ani odmietnutie vykonania ďalšieho dôkazu, pokiaľ má súd skutkový stav za dostatočne ustálený a preukázaný, nie je dôvodom na konštatovanie o porušení práv obžalovaného. Nie je pravdou, že by boli vykonávané dôkazy iba v neprospech obžalovaných, naopak aj rekognícia so svedkom R. O. bola vykonaná práve na základe výpovede obžalovaného B. C. z prípravného konania, a to za účelom možného vylúčenia obžalovaného B. C. ako páchatel'a nachádzajúceho sa na mieste činu, pričom práve týmto procesným úkonom sa prítomnosť R. O. na mieste činu namiesto obžalovaného B. C. nepotvrdila, preto nejde o situáciu totožnú ako vo veci ESĽP Vasaráb a Paulus proti Slovenskej republike, na ktoré rozhodnutie poukazoval vo svojom odvolaní obžalovaný B. C..

Vo vzťahu k ďalším odvolacím námietkam obžalovaného B. C. a ním naznačeným porušením práv na obhajobu, je potrebné uviesť, že toto právo sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatňovanie procesných práv obžalovaného a jeho obhajcu (§ 34 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. § 2 ods. 11 Tr. por. Je teda na súde, prípadne na orgáne činnom v trestnom konaní, pokiaľ určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a odmietne ju overovať ďalšími navrhnutými dôkazmi (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené pod č. 7/2011). V tomto smere preto krajský súd konštatuje, že zhodne ako súd I. stupňa, nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie o dôkazy navrhované obžalovanými.

Krajský súd konštatuje, že vzhľadom na všetky uvedené a vykonané dôkazy nevznikli dôvodné pochybnosti, pre ktoré by bolo potrebné v zmysle zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaných) konštatovať, že vina obžalovaných za uvedený skutok nebola preukázaná.

Rovnako i procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a konanie súdu predchádzajúce vyhláseniu napadnutého rozsudku prebiehalo podľa zásad trestného konania a príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých odvolací súd nezistil žiadne závažné pochybenie, ani porušenie práv obžalovaných na obhajobu.

Krajský súd zdôrazňuje, že okrem výpovede svedka A. A., obžalovaných usvedčuje zo spáchaného skutku aj celý rad ďalších dôkazov, ako sú vykonané rekognície, výpovede vyššie uvádzaných svedkov, fotodokumentácia, videozáznam a výsledky odborného vyjadrenia, preto nemožno označiť túto dôkaznú situáciu za porušujúcu práva na obhajobu ktoréhokoľvek z obžalovaných, keďže ich vina bola preukázaná celým radom ďalších dôkazov. Nejde teda v prejednávanej veci o jediný usvedčujúci dôkaz (svedok A. A.). Vo svetle vyššie uvedených skutočností, vzhľadom na všetky zadovážené a vykonané dôkazy, je potrebné vyhodnotiť obranu obžalovaných za účelovú a súčasne konštatovať, že vykonané dôkazy v prejednávanej veci tvoria dostatočný ťažiskový základ pre vinu oboch obžalovaných a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako i nepriamych dôkazov.

Aj krajský súd konštatuje, že na základe vyššie popísaných dôkazov bolo jednoznačne preukázané protiprávne konanie oboch obžalovaných smerujúce k narušeniu Trestným zákonom chráneného záujmu na majetku inej osoby, čím vyvolali trestnoprávne relevantný následok vymedzený v skutkovej podstate trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., keď „spoločným konaním“ (obaja vyhadzovali veci do anténového domčeka a v dôsledku ich konania prišlo ku vzniku požiaru) v zmysle § 20 Tr. zák. poškodili cudziu vec a spôsobili tak na cudzom majetku malú škodu vo výške 1.103,29 eur, ktorej výška bola riadne preukázaná odborným vyjadrením. Súčasne výška škody bola správne ustálená súdom I. stupňa s poukazom na § 125 ods. 1 Tr. zák. ako škoda malá. Uvedená výška škody zodpovedá škode „malej“ aj podľa Trestného zákona účinného do 05.08.2024, ako i Trestného zákona účinného po tomto dátume.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, tento bol súdom I. stupňa správne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. k § 245 ods. 1 Tr. zák., avšak bola nesprávne posúdená trestnosť činu a trest ukladaný podľa zákona účinného v čase vyhlasovania odcudzujúceho rozsudku, t. j. Trestného zákona účinného od 06.08.2024, a to z dôvodu, že Trestný zákon účinný od 06.08.2024 stanovil pri prečine poškodzovania cudzej veci v ustanovení § 245 ods. 1 Tr. zák. trestnú sadzbu až na 2 roky a naproti tomu Trestný zákon účinný do 05.08.2024, t. j. platný v čase spáchania skutku, ustanovoval za tento trestný čin trestnú sadzbu iba „až na jeden rok“. Súd I. stupňa konštatoval, že skutok právne kvalifikoval s poukazom na § 2 ods. 1 Tr. zák. podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ktorý považoval pre oboch obžalovaných za priaznivejší, najmä s poukazom § 38 Tr. zák., t. j. posudzujúc pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Tento záver súdu I. stupňa nebol správny. Aj v prípade, že by u obžalovaných prevažoval pomer priťažujúcich okolností, čo by v zmysle Trestného zákona účinného do 05.08.2024 znamenalo zvyšovať dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3-inu, stále by bolo možné za tento skutok uložiť trest iba na hornej hranici jedného roka, a nie dvoch rokov, ako je tomu podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, berúc do úvahy argumenty odvolateľov a doposiaľ vykonané dôkazy, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok, pokiaľ ide o vinu oboch obžalovaných, za správny. Ako však bolo vyššie konštatované, súd I. stupňa nebol dôsledný, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, resp. o posúdenie trestnosti činu podľa Trestného zákona, ktorý je pre neho najpriaznivejší, z ktorého dôvodu krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o uznaní viny oboch obžalovaných na rovnakom skutkovom základe ako súd I. stupňa a skutok právne kvalifikoval ako prečin poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 245 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 05.08.2024 (t. j. účinnom v čase spáchania skutku).

Pokiaľ ide o osobné pomery obžalovaných, je potrebné konštatovať, že obaja už boli viackrát súdne trestaní a taktiež sa v minulosti dopustili viacerých priestupkov.

Ako bolo zistené z odpisu registra trestov obžalovaného A. A., tento bol v minulosti 5-krát súdne trestaný, pričom na jeho odsúdenia Okresným súdom Galanta sp. zn. 0T/36/2020, sp. zn. 0T/2/2021, sp. zn. 0T/160/2021 a sp. zn. 17T/71/2001 krajský súd prihliadal ako na recidívu, keďže všetky prejednávané skutky v tejto veci boli spáchané až potom, ako bol vo vyššie uvedených konaniach odsúdený, pričom hranicu súbehu a recidívy v danom prípade tvorí odsúdenie obžalovaného vo veci vedenej pod sp. zn. 0T/160/2021, t. j. deň 21.06.2021. Následne bol obžalovaný A. A. uznaný vinným Okresným súdom Trnava, a to rozsudkom pod sp. zn. 8T/1/2022 zo dňa 16.11.2023, právoplatným v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/34/2024 dňa 04.03.2025 pre zločin neoprávneného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látky podľa § 171 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. v znení Trestného zákona účinného od 06.08.2024, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so

zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, a to za skutok, ktorý spáchal dňa 17.08.2021. V tejto trestnej veci odcudzujúcemu rozsudku predchádzalo vydanie trestného rozkazu, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 03.05.2022.

S poukazom na skutočnosť, že prejednávaneho skutku sa obžalovaný A. A. dopustil dňa 24.01.2022, t. j. ešte predtým, ako mu bol vo vyššie uvedenej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 8T/1/2022 doručený trestný rozkaz dňa 03.05.2022, v prípade oboch týchto skutkov ide o súbeh trestných činov, pre ktorý je potrebné ukladať v zmysle ustanovenia § 42 Tr. zák. súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu v zmysle § 41 Tr. zák. Keďže podľa § 41 Tr. zák. sa pri páchatelovi za dva alebo viac trestných činov ukladá úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktorý sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, v danom prípade by bolo potrebné ukladať trest za zločin nedovoleného prechovávanía omamnej látky a psychotropnej látok podľa § 171 ods. 4 Tr. zák., za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody v rozpätí 1 až 6 rokov a v prípade použitia tzv. asperačnej zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zák. (pri zbiehajúcej sa trestnej činnosti zločinu a prečinu), vychádzajúc z trestnej sadzby 1 až 8 rokov. Z rozpätia tejto trestnej sadzby teda bolo potrebné obžalovanému A. A. ukladaný súhrnný trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť podľa § 171 ods. 4 Tr. zák., nezistiac poľahčujúce okolnosti, zistiac príťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. (spáchanie viacerých skutkov vzhľadom na súbeh a predchádzajúcu trestnú minulosť) postupom podľa § 41 ods. 1, ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ bolo u obžalovaného A. A. súdom I. stupňa upustené od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 8T/1/2022 mu bol právoplatne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, aj podľa krajského súdu je pre obžalovaného tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie tento trest dostatočný, a preto mu nie je potrebné ukladať prísnejší súhrnný trest. Preto správne súd I. stupňa vychádzajúc z ustanovenia § 44 Tr. zák. u tohto obžalovaného upustil od uloženia súhrnného trestu a tak ako súd I. stupňa, aj krajský súd pokladal trest uložený mu skorším rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/34/2024 zo dňa 04.03.2025 v trvaní 3 roky na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný prihladnuc najmä na skutočnosť, že za prejednávany skutok mu hrozil maximálny trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

Z vyššie uvedeného dôvodu potom, aj krajský súd po zrušení pôvodného rozsudku v prejednávanej veci, pristúpil u obžalovaného A. A. k upusteniu od uloženia súhrnného trestu práve vo vzťahu k skoršiemu rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/1/2022 zo dňa 16.11.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/34/2024 zo dňa 04.03.2025.

Pokiaľ ide o obžalovaného B. C., tento bol v minulosti 2-krát súdne trestaný:

- rozsudkom Okresným súdom Galanta zo dňa 09.10.2023 pod sp. zn. 31T/55/2023, právoplatným dňa 22.10.2023, pre obzvlášť závažný zločin nedovolené výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov s použitím § 39 ods. 4 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ochranný dohľad na 1 rok a v rámci neho obmedzenie spočívajúce v zákaze užívania omamných a psychotropných látok a narábania s nimi a v príkaze zamestnať sa alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie, a to za skutok spáchaný od mesiaca január 2020 do apríla 2022;

- rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 26.06.2024 sp. zn. 14T/20/2023, právoplatného dňa 26.06.2024, pre zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. za skutok spáchaný dňa 04.05.2022, za čo mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/55/2023.

Krajský súd prihladol u obžalovaného B. C. na vyššie uvedené odsúdenia ako na súbeh trestných činov, keďže prejednávaneho skutku v tejto veci sa dopustil dňa 24.01.2022, t. j. skôr ako mu bol vo vyššie uvedenej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 31T/55/2023 vyhlásený rozsudok dňa 09.10.2023 a rovnako tak aj skutok v konaní vedenom pod sp. zn. 14T/20/2023 bol spáchaný pred týmto dátumom, preto v prípade všetkých týchto skutkov ide o súbeh trestných činov, pre ktorý je potrebné ukladať v zmysle ustanovenia § 42 Tr. zák. jeden súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu v zmysle § 41 Tr. zák.

Vzhľadom na znenie § 41 Tr. zák., podľa ktorého sa pri páchatelovi za dva alebo viac trestných činov ukladá úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktorý sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, v danom prípade by bolo potrebné ukladať obžalovanému B. C. trest za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody v rozpätí 10 až 15 rokov a v prípade použitia tzv. asperačnej zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Tr. zák. (t. j. pri zbiehajúcej sa trestnej činnosti zločinu a prečinu), vychádzajúc z trestnej sadzby 10 až 20 rokov.

Z rozpätia tejto trestnej sadzby teda bolo potrebné obžalovanému B. C. ukladaný súhrnný trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., nezistiac poľahčujúce okolnosti, zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (spáchanie viacerých skutkov vzhľadom na súbeh) postupom podľa § 41 ods. 1, ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. Súčasne je potrebné poukázať na to, že Trestný zákon účinný k dnešnému dňu, resp. od 06.08.2024, by bol pre obžalovaného pri skutku, ktorý bol pôvodne právne kvalifikovaný podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. priaznivejší (§ 2 ods. 1 Tr. zák.), keďže by bolo možné tento skutok, vzhľadom na novú právnu úpravu, právne kvalifikovať podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., za čo hrozí trest odňatia slobody v rozpätí 7 až 15 rokov a po použití tzv. asperačnej zásady v rozpätí 7 až 20 rokov. Na túto okolnosť poukazoval aj prokurátor vo svojom odvolaní.

Napriek vyššie uvedenému krajský súd zhodne ako súd I. stupňa vzhliadol u obžalovaného B. C. splnenie všetkých zákonných podmienok podľa § 44 Tr. zák. na upustenie od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 31T/55/202 mu bol právoplatne uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý aj podľa krajského súdu je pre obžalovaného tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie dostatočný a nie je mu potrebné ukladať prísnejší súhrnný trest, a to zohľadniac najmä skutočnosť, že v prípade, že by bol obžalovanému ukladaný trest iba za prejednávany skutok, tento by mu mohol byť uložený maximálne vo výmere 1 roka.

Pokiaľ prokurátor argumentoval vo svojom odvolaní, že takýto postup nie je v súlade so zákonom, keďže za dostatočný podľa § 44 Tr. zák. nemožno považovať trest uložený skorším rozsudkom, ktorý by súd, pokiaľ ide o druh a výmeru nemohol uložiť za situácie, keby rozhodoval v spoločnom konaní o zbiehajúcich sa trestných činoch tak krajský súd rešpektuje vyššie uvedenú skutočnosť a znenie Trestného zákona, avšak má za to, že pokiaľ v prejednávanej veci bolo možné za skutok spáchaný dňa 24.01.2022 uložiť trest maximálne vo výmere 1 roka a bol mu uložený Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 31T/55/2023 trest v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov, nie je možné konštatovať, že by trest, ktorý mu bol takto uložený, nemohol byť uložený, ak by bolo rozhodované v spoločnom konaní za zbiehajúcu sa trestnú činnosť.

Je síce pravdou, že trest vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov bol uložený obžalovanému B. C. postupom podľa § 39 ods. 4 Tr. zák., t. j. mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, na ktorú v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta boli splnené zákonné podmienky, s ktorými sa aj tamojší súd vo svojom rozhodnutí vysporiadal. Uvedený trest má teda právoplatne uložený a krajský súd, rovnako ani súd I. stupňa, v tejto prejednávanej veci nemôže preskúmať správnosť pôvodne uloženého trestu v konaní vedenom pred Okresným súdom Galanta, t. j. preskúmať, či boli vtedy splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu tak, ako na to poukazoval prokurátor vo svojom odvolaní.

Krajský súd je toho názoru, že v prejednávanej veci by nemohlo prísť k upusteniu od uloženia súhrnného trestu iba za predpokladu, ak by za skutok, ktorý je súdený v tejto trestnej veci, hrozil trest odňatia slobody vyšší, ako mu bol uložený pred Okresným súdom Galanta.

Krajský súd preto vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti plne rešpektoval pri upustení od uloženia súhrnného trestu u oboch obžalovaných aj účel trestu vyjadrený v § 34 Tr. zák., podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pri zohľadnení skutočností, že trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou a súčasne má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na

jeho rodinu a jemu blízke osoby, pričom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery sa prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Z vyššie uvádzaných dôvodov odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., po preskúmaní všetkých napadnutých výrokov, ako i konania, ktoré týmto predchádzalo, zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a rozhodol vo veci sám tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, keďže boli splnené zákonné podmienky na postup podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.